

ale bylo to marné! Takové děvče se do vodníka nezamiluje, i kdyby jí snesl modré z nebe.

Všechna tři děvčata se časem provdala. A když mlynářovi začaly docházet síly, mlýn prodal. Vendelínovi se vytratila ze života veškerá radost. Zahořkl a každým dnem byl mrzutější a mrzutější.

Jednoho letního večera seděl na skále u Velkého rybníka a poslouchal hučení vodopádu, když zničehonic zaslechl rozverně špitání a chichotání. Nějaké děvče ze vsi tady mělo tajnou noční schůzku se svým milým. Zastavili se na skále a v objetí sledovali, jak se měsíc odráží v hladině rybníka. Vtom Vendelín zahlédl, jak chlapec tu dívku políbil. Vzpomněl si na Rézi, která se teď někde objímá se svým mužem, a jako by ho najednou očarovala nějaká zlá moc. Měl takovou zlost, že se chtěl pomstít celému světu. Vyskočil a tu nebohou dvojici shodil ze skály do hlubiny a utopil.

Od té doby lidé věděli, že není radno chodit v noci kolem. Kdokoli se sem odvážil, skončil na dně Velkého rybníka. Všichni ho proto začali obcházet a vyhýbali se i mlýnům stojícím na březích potoka Páchu.

„Saframente, ještě chvíli tam bude ten zelený divous řádit, a já přijdu na mizinu,“ láteřil mlynář Petr, jehož živnost ležela pod hradištěm Cimburk, kousek od Šimonova mlýna. „Takhle to dál nejde,“ rozhodl se a rovnou vyrazil pro radu ke staré čarodějnici do Miskovic.

Ta mu poradila, že musí uplést silný konopný provaz a nechat ho v kostele pokropit svčcenou vodou. Na takový prý vodníka dozajista chytí.